

even, alsof hij meende, dat iemand iets zeggen moest.

«Wel», zei de Dodo, «het beste middel om dat te vernemen is zoo'n wedren te gaan houden». (En, daar je zelf misschien op een kouden winterdag het wel eens zoudt willen probeeren, zal ik je zeggen, hoe de Dodo het liet doen).

Eerst teekende hij een renbaan op den grond in een soort van cirkel («de juiste vorm doet er niet toe», zei hij) en toen werden allen, hier en daar, langs de baan geplaatst. Er werd niet «een, twee, drie» geroepen, maar ieder begon te loopen en bleef weer staan als hij dit verkoos, zoodat men niet juist wist wanneer de wedren gedaan was. Toen ze echter ongeveer een half uur aan 't loopen waren geweest en weer goed droog waren, riep de Dodo eensklaps uit: «De wedren is gedaan!» en toen verdrongen ze zich allen hijgend om hem heen en vroegen: «Wie heeft gewonnen?»

Dit kon de Dodo niet zeggen zonder eerst eens diep nagedacht te hebben. Hij zat daarom een heele poos stil met één vinger tegen het voorhoofd gedrukt, terwijl de anderen zwijgend wachtten.

Eindelijk zei de Dodo: «Iedereen heeft het gewonnen en je moet allen een prijs hebben».

